

for dette Spørgsmaal om Timelærernes Anciennet. Hvorledes Loven i og for sig maatte blive fortolket, var uden afgørende Betydning for, hvilken ny Beslutning der toges i Sagen; man kunde selvfølgelig godt ordne Sagen forfra paa en anden Maade. Ogsaa Ministeren selv kom under sine Udtalelser, dels ved Forelæggelsen og dels ved 1ste Behandling her i Salen, ind paa selve Sagens Realitet. Det er det, jeg vil tillade mig at angribe den ærede Minister for, thi saa snart vi komme ind paa den reelle Side af Sagen, forekommer det mig, at Argumenterne ere noget svage, eller rettere sagt, det forekommer mig, at de ramme en lille Smule ved Siden af Maalet.

Den Betragtning, Ministeren gjorde gældende, var egentlig den, at det er forkert, at Timelærerne have faaet nogen Anciennet at regne med, men nu, da den skæbnesvangre Indrømmelse er gjort, gælder det at begrænse den, saaledes at man kan se, det er en Indrømmelse af Naade, og det skal ske ved den saa stærkt fastholdte Begrænsning, at Ancienneteten kun maa medregnes, naar Ansættelsen finder Sted i samme Kommune. Den ærede Minister har 4 Argumenter, hvoraf jeg vil regne, at 3 ere forfejlede. Det første er dette: Ministeren siger; at Timelærerne ere Seminarister, som straks fra Eksamenbordet kunne gaa ind i Timelærerstilling, der kræves ikke hertil de 4 Aars forudgaaende Skolevirksomhed, der kræves for fast Ansættelse. De kunne saa gaa lige over fra Timelærerstilling til fast Ansættelse. Hvis man regner de 3—4 Aar, de kan have vundet som Timelærere, til Ancienneteten ved paafølgende fast Ansættelse, saa vil man derved komme til at gøre Uret mod dem, der fra Eksamenbordet først gaa andetsteds hen, til Friskoler, Højskoler eller private Realskoler eller blive Hjælpe lærere. De skulle efter den hidtil gældende Lov have 4 Aars Virksomhed bag sig, efter det nu foreslaaede 2 Aar for at faa fast Ansættelse, men uden at disse Aar giver dem nogen Anciennet. Men de komme derved til at staa tilbage for dem, der straks gaa ind som Timelærere i Folkeskolen, hvis disse faa Lov til at regne med hele deres Anciennet. Det Argument lader sig høre, det er ikke saa ilde og kunde meget godt tjene til at begrunde noget, men dette vilde være, at Timelærerne overhovedet ikke bør

have deres Anciennet medregnet. Der er derimod ikke sagt, hvorfor der skal gøres Forskel mellem, om det er samme Kommune, de ansættes i, eller om de ved Ansættelsen bytte om til en anden.

Saa kommer den næste Betragtning, det er den, at Timelærernes Virksomhed, Timelærerinstitutionen i sig selv er noget uheldig noget; Kommunerne have haft en Tilbøjelighed til at udvide denne Institution uden for alle rimelige Grænser, det synes Ministeren ikke om, han vil gerne bidrage til at indskrænke denne Indretning saa meget som muligt, og han mener, at enhver Begunstigelse, man giver disse Timelærere, vil tjene til at fæstne Institutionen i Stedet for til at begrænse den. Det er ogsaa en Betragtning, der kan være noget i, og som mange ville dele med Ministeren, men ogsaa om den gælder det jo, at den i Almindelighed er rettet mod selve Hovedspørgsmaalet om Timelærernes Anciennet, men giver slet ikke nogen Vejledning til Forstaaelse af, hvorfor der skal gøres Forskel mellem de Timelærere, der ansættes fast i samme Kommune, og dem, der flytte andetsteds hen. Desuden taber Argumentet jo en Del af sin Vægt derved, at Ministeren selv har vist, at man ad administrativ Vej kan indskrænke Timelærerinstitutionen. Som det er blevet fremført af den højtærede Minister ved tidligere Lejlighed, er der allerede ad ministeriel Vej udgaaet det Paabud til Kommunerne, at højst $\frac{1}{7}$ af Timetallet maa besørges ved Timelærere. Det er, saa vidt jeg kan forstaa, sket ad simpel administrativ Vej, og der har Ministeren et tilstrækkelig stærkt Vaaben i sin Haand til at begrænse Timelærerinstitutionen.

Saa kommer det tredje Argument. Hvis man vil give Timelærerne Anciennet, siger den højtærede Minister, maa man kræve det samme af Timelærerne som af de faste Lærere, saa maa ingen kunne ansættes som Timelærer, der ikke har fire Aars Skolevirksomhed — eller efter det ny Forslag to Aars — bagved sig, saa maa man forlange, at de skulle have fyldt 25 Aar; saa maa man kræve, at de skulle have 36 Timers Undervisning om Ugen, medens Ministeriet hidtil har været saa velvilligt kun at forlange 24 Timer om Ugen, for at de kan faa deres Anciennet anerkendt, naar de ansættes i den samme